

(1990)

24 Μαΐου, 1990

[ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στές]

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΛΑΠΠΑ,

Αιτητής,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Καθ' ης η Αίτηση.

(Ποινική Αίτηση Αρ. 1/90)

Ποινική Δικονομία — Έφεση — Προθεσμία ασκήσεως — Παρέκταση — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155, άρθρο 134 — Αναφορά στη νομολογία για το πώς ασκείται η διακριτική ευχέρεια.

Στην υπόθεση αυτή ο εφεσείων παρουσιάσθηκε στο Επαρχιακό Δικαστήριο για να καταχωρήσει έφεση μετά παρέλευση 14 ημερών από την καταδίκη του. Παρά το ότι του υποδείχθηκε αμέσως ότι η προθεσμία είχαν εκπνεύσει, ανέμενε άλλες 13 ημέρες προτού επισκεφθεί δικηγόρο. Υπό τις περιστάσεις η αίτηση κρίθηκε απορριπτέα.

5

10

Η Αίτηση απορρίπτεται.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

Andreou v. The Republic (1972) 2 C.L.R. 4,

Peter v. The Police (1963) 1 C.L.R. 42,

Djeredjian v. The Republic (1967) 2 C.L.R. 136,

Attorney - General v. Hjiconstanti (1968) 2 C.L.R. 113,

Pullen v. The Republic (1969) 2 C.L.R. 199,

Doherty, 55 Cr. App. R. 548,

Papadopoulos v. The Police (1982) 2 C.L.R. 217.

15

Αίτηση.

20

Αίτηση για παράταση του χρόνου για καταχώρηση έφεσης.

Μ. Πισσάς, για τον αιτητή.

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας με
Κ. Ανδρέου (κα), για την καθ' ης αίτηση.

5 Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ: Ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Η παρούσα αίτηση έγινε κάτω από το Άρθρο 134 του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, το οποίο δίνει το δικαίωμα στο Δικαστήριο να δώσει παράταση του χρόνου για καταχώριση έφεσης αν αποδειχθεί εύλογη αιτία (good cause is shown).

10 Ο αιτητής καταδικάστηκε σε πρόστιμο £300.00 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας, αφού βρέθηκε ένοχος, στις 2/2/1990, ύστερα από ακροαματική διαδικασία, για τη μεταφορά 1,300 κιλών κρεμμυδιών από μη ελεγχόμενες περιοχές κατά παράβαση του Διατάγματος Περί Περιορισμού της Μετακινήσεως και Μεταφοράς Κινητών Πραγμάτων Προερχομένων ή Σχετιζομένων προς την Γεωργίαν από τις μη Ελεγχόμενες υπό του Κράτους Περιοχές προς τις Ελεγχόμενες, δυνάμει του Περί Προλήψεως Φυτικών Ασθενειών Νόμου, Κεφ. 49, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα από τους Νόμους 47/78 και 57/81.

25 Ο αιτητής, σύμφωνα με ισχυρισμό του, στις 14 Φεβρουαρίου παρουσιάστηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας για να καταχωρίσει έφεση γιατί του είχε λεχθεί ότι η περίοδος καταχώρισης έφεσης είναι 14 ημέρες. Όταν το Επαρχιακό Δικαστήριο αρνήθηκε να δεχθεί την έφεσή του σαν εκπρόθεσμη ο εφεσίων, σύμφωνα με τη δήλωση του δικηγόρου του, περί τις 27 Φεβρουαρίου τον πλησίασε για να του ζητήσει να υποβάλει την παρούσα αίτηση με βάση το περιεχόμενο μίας επιστολής του προς το 30 Ανώτατο Δικαστήριο ημερομηνίας 16 Φεβρουαρίου, 1990, η οποία ουδέποτε στάλθηκε στο Ανώτατο Δικαστήριο.

35 Ο ευπαιδευτος δικηγόρος του αιτητή υποστηρίζοντας την αίτηση αυτή, η οποία υποβλήθηκε στις 6/3/1990, ισχυρίστηκε ότι ο εφεσίων βρισκόταν κάτω από σύγχυση και ψυχολογικό κλονισμό γιατί απολύθηκε από την εργασία του την 6η Φεβρουαρίου, 1990, λόγω της καταδίκης του για το αδίκημα αυτό.

Η εξουσία η οποία παρέχεται στο Δικαστήριο κάτω από το Άρθρο 134 του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, είναι διακριτική αλλά ρητά τονίζεται ότι η διακριτική αυτή εξουσία του Δικαστηρίου πρέπει να ασκείται μόνο σε περιπτώσεις που αποδεικνύεται εύλογη αιτία, η οποία να ικανοποιεί πλήρως το Δικαστήριο.

5

Η προσέγγιση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην άσκηση της διακριτικής του εξουσίας κάτω από το Άρθρο 134 έχει εξεταστεί από το Ανώτατο Δικαστήριο ως Εφετείο σε σειρά αποφάσεων. Αρκεί να αναφερθούμε στις υποθέσεις *Niki Andreou v. The Republic* (1972) 2 C.L.R. 4, στην οποία γίνεται αναφορά σε προηγούμενες αποφάσεις του Δικαστηρίου και οι οποίες υιοθετούνται όπως π.χ. οι υποθέσεις *Peter v. The Police* (1963) 1 C.L.R. 42, *Djeredjian v. The Republic* (1967) 2 C.L.R. 136, *The Attorney-General v. Hji Constanti* (1968) 2 C.L.R. 113, *Pullen v. The Republic* (1969) 2 C.L.R. 199, στις οποίες το Δικαστήριο εξέφρασε την άποψη ότι τα σχετικά όρια εντός των οποίων πρέπει να καταχωρείται η έφεση πρέπει να τηρούνται αυστηρά και ότι, σε πολύ εξαιρετικές περιπτώσεις και μόνο αν το Δικαστήριο ικανοποιηθεί από τον αιτητή ότι πραγματικά υπάρχει εύλογη αιτία μπορεί να επιτρέψει την παράταση χρόνου.

10

15

20

Χαρακτηριστικό είναι το πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση του Βασιλειάδη, τότε Προέδρου του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Hji Constanti* που αναφέραμε πιο πάνω, στη σελίδα 117:-

25

"Generally speaking, where the legislator sets a period of time for the taking of a step in proceedings of a judicial character, such provision must be strictly enforced. It is connected with the public interest in the finality of litigation; and it affects directly the parties' rights therein.

30

Here the legislator not only made provision as to the time within which such an appeal can be taken but in giving power to the Supreme Court to extend the time so

35

prescribed, he provided that such power shall only be exercised where "good cause" for extension has been shown."

5 Στην υπόθεση *Andreou* γίνεται επίσης αναφορά και στο τι τονίστηκε από τον Lord Widgery, Αρχιδικαστή της Αγγλίας, στην υπόθεση *Ward*, 55 Criminal Appeal Reports 509, ότι "it is necessary that time-limits should be treated with respect" και στην υπόθεση *Lawrence Maynard Graham Doherty*, 55 Criminal Appeal Reports 548, από τον 10 ίδιο Αρχιδικαστή, στη σελ. 549 ότι "in general principle the power to extend time under rule 12 should be very rarely used."

15 Οι ίδιες αρχές υιοθετήθηκαν και τονίστηκαν πρόσφατα στην υπόθεση *Papadopoulos v. The Police* (1982) 2 C.L.R. 217, στην οποία το Δικαστήριο τόνισε για μια ακόμη φορά τις συνθήκες κάτω από τις οποίες η διακριτική αυτή εξουσία του Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί.

20 Στην προκειμένη περίπτωση ο εφεσίων προσήλθε για να καταχωρίσει έφεση όπως υπήρχε ισχυρισμός την 14η Φεβρουαρίου όταν εξέπνευσε η προθεσμία καταχώρισης έφεσης. Παρά το γεγονός ότι του υποδείχθηκε ότι η προθεσμία εξέπνευσε ανάμενε μέχρι τις 27 Φεβρουαρίου για να ζητήσει συμβουλή από δικηγόρο εν σχέσει με το θέμα 25 αυτό, δηλαδή άφησε να παρέλθει άλλη περίοδος 13 ημερών η οποία εξαντλούσε και τα αρχικά όρια για καταχώριση έφεσης όπως καθορίζονται από το Νόμο και τελικά η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στις 6 Μαρτίου, 1990.

30 Έχουμε ακούσει τους ισχυρισμούς του ευπαίδευτου δικηγόρου του αιτητή αλλά δεν έχουμε ικανοποιηθεί ότι στην παρούσα υπόθεση υπάρχει το παραμικρό ίχνος εύλογης αιτίας που να οδηγήσει το Δικαστήριο στην άσκηση της διακριτικής του αυτής εξουσίας προς όφελος του αιτητή.

Για το λόγο αυτό η αίτηση απορρίπτεται.

Αίτηση απορρίπτεται.